

Trenquem el bloqueig!

**Zapatero,
còmplice del
genocidi palestí**



nº 79 maig 2007- donatiu 1,50 euros

Editorial pàg 3
Pàgines centrals pàg 10-12
Gaza: Viatge al setge

Sindical pàg 8-9 i 13-15
Escoles d'adults en lluita
ONGs, ¿executores de privatitzacions?
SAS: debat sindical

Judici okupació La Proa: ¡Absolució! pàg 20

Política pàg 4-7
A la nit electoral
IRPF: assalt als salaris
Barcelona, maig 1937

Internacional pàg 15-19
Turquia: crisi del règim
Després de l'elecció de Sarkozy

Correu Internacional 129: Venezuela



Una veu per les dels
qui treballant aquí no poden votar!



Vota
LI
Lluita Internacionalista

Per la vivenda i contra la repressió



Vota
LI
Lluita Internacionalista



Seguint el dictat d'Israel i els Estats Units, la Unió Europea -en aquest tema sense cap crítica interna- aplica un duríssim bloqueig que està matant de fam i malalties el poble palestí, en particular a la presó en què Israel ha convertit la Franja de Gaza.

La desconexió de Gaza va ser l'altra cara de la moneda de la construcció del Mur. El mur integrarà directament, quan s'acabi de construir, el 47% de Cisjordània, robant així la terra dels horts i pastures. Mentre això passava l'anomenada desconexió era el tancament complet d'aquesta estreta franja, tancada i barrada per terra, per mar -fins i tot impeding que els pescadors palestins puguin anar a pescar-, i per aire -quan Israel va volatilitzar la terminal aèria construïda amb finançament de la UE. Israel no només no respon a l'obligació internacional de fer-se càrrec de l'alimentació, educació i salut dels territoris que ocupa, sinó que va robar els recursos que els més de 120.000 treballadors palestins tenien a Israel producte de la seva feina. Però ningú no aixeca la veu contra el govern genocida.

El discurs dels governs europeus ha anat canviant segons el guió que els dictava la voluntat israeliana. Fa una quant anys el problema era que els palestins no tenien institucions democràtiques i això minvava la legitimitat de les seves demandes, en particular per concretar un estat palestí, i així van arribar les eleccions. Es van posar en marxa tots els observadors internacionals per determinar la transparència dels comicis i van assegurar que el procés va ser absolutament legal. Però a Israel li va molestar que el poble palestí castigues l'alt grau de dependència i corrupció de Fatah i optés per Hamas. I Israel -un Estat que legalitza la tortura i l'execució extrajudicial- va exigir un càstig exemplar a tot el poble i va decidir que els recursos d'Estats Units i la Unió Europea que s'havien compromès per al poble palestí es bloquegessin, i així ho van fer.

Atur que colpeja la població treballadora, més de la meitat de nens i nenes desnodrides, més del 70% de palestins sota el llindar de la pobresa, destrucció permanent, hospitals sense medicines, quan no les bombes i els morts per

bombardejos indiscriminats. A Gaza ens diuen que no es recorda tanta fam i tanta misèria en aquesta estreta franja de terra.

Els acords anomenats de pau -els d'Oslo- van sembrar la llavor de la divisió en el poble palestí. Avui aquesta llavor ha germinat i han estat freqüents els xocs armats entre Hamas i Fatah. Però n'hi ha prou de veure la seqüència dels fets per comprendre amb transparència què està passant: quan hi ha morts entre palestins Israel guarda les seves armes, però tant bon punt s'aconsegueix un acord per feble que sigui, Israel posa altre cop en marxa la maquinària de guerra, per empènyer a la desesperació i vèncer la seva capacitat de resistència. Aquesta és una política d'extermini.

Vostè senyor Zapatero i el seu Govern, i tots els que callen i li donen cobertura, s'han convertit en un instrument al servei d'Israel i del genocidi del poble palestí. Vostè, senyor

Moratinos -ministre d'exteriors, que també coneix la realitat del genocidi, perquè va estar destinat allà- no té vergonya quan calla sobre el bloqueig i recomana un pla de reconstrucció de Gaza.

La confiança i impunitat amb què es mou el Govern sionista permet al seu cap Olmert declarar públicament que després de 40 anys de l'ocupació militar de Jerusalem Est en la Guerra dels Sis Dies (1967) queda integrat definitiva-

ment a Israel, rient-se de les resolucions de l'ONU. I, efectivament; ni el seu aliat americà ni ningú a Europa no va qüestionar les seves paraules. Amb quin valor, Sr Zapatero, demà utilitzarà la suposada legalitat internacional i les resolucions de l'ONU per legitimar les seves accions contra l'Iran o Síria? Quant de cinisme!

Res no es pot esperar dels governs. Tot està en mans dels treballadors, de les organitzacions obreres i populars i de la seva capacitat per respondre i posar un cost polític alt a la manera de fer del Govern que el dugui haver de canviar de política, com va passar amb les tropes a l'Iraq. Per això hem de construir una àmplia campanya per derrotar els plans d'Israel, els Estats Units i la Unió Europea. Fora el bloqueig, fora l'ocupació!

Sr. Zapatero, també vostè és responsable del genocidi palestí

24 de maig de 2007



...Això és un atracament!

Fa un parell de mesos, al LI 77, vam parlar del canvi estructural que s'estava produint a l'Estat espanyol en la distribució de la riquesa producte del profund procés de desmobilització dels últims anys. Dèiem que "en els últims dos anys els treballadors han transferit als empresaris uns 5.000 milions d'euros més que el 2004 i a l'Estat 11.100 milions més en impostos". Ara, davant les declaracions de l'IRPF que atabalen la majoria de treballadors i treballadores, noves dades s'afegeixen al que dèiem i reclamem prendre-les com a complement d'aquella anàlisi.

El 23/03/07, El Confidencial encapçalava un article amb aquestes contundents paraules: "Gairebé tothom ho sap i la resta ho sospita: les rendes del treball paguen més a Hisenda que les procedents del capital o les generades per activitats professionals o empresarials. La novetat és que un treball publicat per l'Institut d'Estudis Fiscals -

dir, pels mateixos anys que explicàvem fa un parell de mesos que s'havia iniciat el canvi estructural en el mercat de treball amb la precarització i la caiguda dels salaris a causa del procés de desmobilització, es produeix el salt qualitatiu en el desplaçament de les càrregues fiscals: dos terços recaptats a les rendes del treball - els que tenim una nòmina- que permet cobrir la reducció durant 7 anys consecutius de les rendes del capital que tot just arriben el 98 a un terç del que es recapta per l'IRPF.

Però la situació s'ha aprofundit. La que ens va deixar el període de govern Aznar del Espanya-va-bien, es reflectia gràficament en els resultats de la renda del 2002 en què el 10% més ric gaudia de la mateixa renda que el

Lynch i Cap Gemini segons la qual a ZP se li "escapen" 138.000 rics, ja que el 2004 hi havia 141.000 contribuents amb inversions financeres de 800.000 euros, però l'Agència Tributària va comptabilitzar tan sols 3.092 declaracions per sobre dels 601.000 euros (400 molt-rics menys que les xifres declarades per l'Agència Tributària el 2002 que ja només eren 3.470!!) És a dir: només el 0,02% dels contribuents guanyava més de 601.000€, quan els beneficis empresarials van créixer en 2004 un 22%, l'Íbex més d'un 17%, el preu de l'habitatge nou un 17% i de l'usat un 19%. I és que com reconeixen els propis assessors financers de les empreses, a partir de determinades rendes altes els contribuents utilitzen societats patrimonials i d'altres vehicles d'inversió, com la creació d'empreses, per aconseguir un "estalvi fiscal". Quan no és directament el frau: no queda lluny la imatge de la Pantoja victorejada a Valladolid després de sortir de la presó. Mentre, ZP i Solbes envien els seus inspectors d'Hisenda a requerir inútilment famílies amb dos sous, 2-3 fills, una hipoteca i un préstec per pagar l'habitatge; se suposa que amb la voluntat d'evitar aquestes devolucions que no arriben ni a l'1% dels contribuents, però que faran perdre temps i diners -als afectats i a l'erari públic, perquè els inspectors els paguem tots i totes- per demostrar el que és obvi, que els correspon la devolució, però permet a Hisenda retardar les devolucions...

I no oblidem que entre les rendes del treball que cotitzen a l'IRPF s'hi inclouen les dels treballadors i treballadores acomiadats amb indemnitzacions ja que tot el que supera cobrar més de 45 dies per any treballat representa que cal pagar impostos per la quantitat de dies que entre els 20 i els que s'han aconseguit.

Cal tornar al carrer, perquè en cas contrari, fins i acomiadats ens sagna el capital.

Esther. Afiliada a CGT

IRPF 2004 (La Vanguardia)

Trams (milers d'euros) Contribuents % Total

Negatiu i zero	171.089	1,04
Fins a 1,5	728.748	4,42
1,5 - 6	2.665.968	16,18
6 - 12	4.197.898	25,48
12 - 21	4.470.001	27,13
21 - 30	2.254.046	13,68
30 - 60	1.599.599	9,71
60 - 150	341.801	2,07
150 - 601	41.908	0,25
Major de 601	3.092	0,02

depenent d'Hisenda- posa els punts sobre les is. (...) Les dades es refereixen al període 1992-98, quan va estar vigent un IRPF que estructuralment no ha canviat ja que les reformes fiscals aprovades pel PP no han afectat la naturalesa dual de l'impost. (...) Doncs bé, segons els autors de l'estudi, "les rendes del treball personal han augmentat intensament la seva contribució a la redistribució en més de 14 punts percentuals, arribant el 1998 al 76,6% de la capacitat de solidaritat de l'impost. La resta, fins el 100%, lògicament, l'han aportat les rendes empresarials i professionals, però "amb participació decreixent al llarg del període de gairebé 1,5 punts", sostenen els autors de l'estudi, els professors Luis Ayala, Jorge Orrubia i María del Carmen Rodat. (...) És a

60% més pobre segons les dades oficials de la recaptació de l'IRPF d'aquell any i publicades per l'Institut d'Estudis Fiscals. Si només considerem el 10% més pobre, en aquell any va percebre només el 2% de la renda total!

Posteriorment va venir un alça en la mobilització durant el final del govern Aznar, però va ser de caràcter popular amb el Prestige, LOU, contra la guerra... i no va arribar al moviment obrer. I no ens cansarem de repetir que la importància és crucial perquè és aquesta mobilització, l'estructural, la que frena el capital i els seus agents governamentals. Així, amb ZP, la situació no ha canviat, sinó que encara cotitzen menys rics! A finals del 2006, va sortir a la llum l'estudi de la consultora internacional Merrill

Notes d'urgència

A la nit electoral

Tancàvem aquesta edició en plena nit electoral, per la qual cosa, encara sense tenir analitzades totes les dades, no volem deixar d'apuntar alguns elements de la situació que reflecteixen.

L'abstenció castiga tothom, però el PP resisteix millor.

Encara que el cens ha crescut -i amb ells els càrrecs electes-, també ho ha fet l'abstenció en un 4%, cosa que ha provocat una reculada en vots de tots els grans partits parlamentaris. En aquest sentit, el PP ha perdut menys que el PSOE -500.000 el primer, per 720.000 del PSOE- i per aquest motiu per un estret marge de vots ha estat el partit més votat.

Els resultats del PP sí que suposen una consolidació i un avanç a Madrid, tant a la Comunitat amb Esperanza Aguirre, com a la ciutat amb Ruiz Gallardón, que vencen amb rotunditat. També a València el PP consolida la majoria.

En la resta de l'estat -amb l'excepció de Catalunya i País Basc- els vots reproduïxen molt els resultats anteriors. Aquesta situació és el resultat de la desmobilització general que s'està vivint, només trencada per les mobilitzacions reaccionàries del PP, que li han permès aguantar millor que la resta l'apatia i rebuig que reflecteix l'abstenció.

Euskadi: s'imposa la realitat de l'esquerra abertzale

Denunciem el caràcter fraudulent de les eleccions, en particular al País Basc, amb les massives impugnacions de llistes. Malgrat totes aquestes maniobres, els resultats d'ANB -73.346 vots i 337 electes- i el vot nul -6 o 7 vegades superior a la mitjana estatal- allà on s'havia il·legalitzat totes les candidatures abertzales, han estat la prova que no hi ha solució repressiva que porti a eliminar l'esquerra independentista. Otegi, en declaracions immediates, xifrava el total de vots determinats per aquest sector en 190.000.

El Govern tripartit basc veu com

retrocedeixen tots els socis: cedeix el PNB, i qui obté millor resultat és EA, que en aquestes eleccions no anava en coalició amb ell; mentre EB baixa, malgrat formar coalició amb Aralar.

Navarra: cau el PP

Augmenta, contràriament a la resta de l'Estat, la participació fins al 73%, pujant respecte el 2003 i arribant en Iruña a suposar un 10% més de la mitjana de l'estat.

El PP va fer de la Navarra espanyola -contra tot referent basc- la seva bandera per a enfrontar qualsevol procés d'aproximació entre Navarra i el País Basc, no només davant de forces basques, sinó davant d'un possible acord del Govern amb ETA.

UPN ha perdut la possibilitat de formar govern tant al Parlament com a l'Ajuntament, cosa que és un clar rebuig a la política popular.

Amb l'ascens de Nafarroa Bai (integrada per Aralar, EA, PNV i Bazarre), amb 12 diputats electes en la Diputació Foral, els mateixos que el PSE-PSOE, i 8 regidors a la capital, es fa determinant de cara a definir un possible acord amb el PSOE en els governs autonòmic i local.

Catalunya: abstenció i reculada del tripartit

Abstenció. Vota el 53%, 10 punts per sota de la mitjana en la resta de l'Estat espanyol. El caràcter de classe que té aquesta abstenció és evident en els barris obrers de Barcelona i el cinturó industrial, on l'abstenció supera el 50%. La política del tripartit -ara Entesa- provoca un descontentament que impulsa sectors de treballadors i la joventut a no participar, un descontentament que no és capaç de recollir des de l'esquerra cap organització.

Particularment important és la reculada del tripartit a Barcelona, el PSC la pateix però en el cas dels seus socis el cop és més dur: ambdós -IC/EUiA i ERC- perden pràcticament el 40% dels vots que van tenir. Això només se salva perquè l'abstenció també ha

copejat a CIU i el PP. CIU, fins i tot perdent vots, guanya tres regidors.

Polarització

Hi ha un procés de polarització que apareix només de forma incipient. Per la dreta recullen aquest fenomen Plataforma per Catalunya, que puja fins als 17 regidors (arribant a ser la segona força a Vic, amb quatre regidors) i els 13 de Ciutadans. El primer s'identifica com un partit xenòfob i racista, ja tenia alguns regidors, però ha obtingut en aquests llocs un augment important. El segon posa en el centre l'anticatalanisme, i en les últimes autonòmiques ja havia obtingut tres diputats.

Així mateix és significatiu l'ascens de les CUP i les CAV. Les Candidatures d'Unitat Popular (CUP), que se situen a l'esquerra independentista, recullen la decepció, particularment d'ERC. D'altra banda, les Candidatures Alternatives del Vallès (CAV) han obtingut un 4,38%, 13 regidors i han pogut entrar al Consell Comarcal. Destaca entre elles el 18,55% del Col·lectiu Obrer Popular de Ripollet, i l'Alternativa d'Esquerra de Badia, que s'ha situat com a segona força, només per darrere del PSC i quadruplicant els resultats d'ICV-EUiA. La seva importància rau en el caràcter obrer de les poblacions en què creixen, on en canvi la CUP, que es va incorporar a aquesta plataforma a la comarca, no obté resultats significatius.

28/7/07

El nostre balanç

A Girona hem obtingut 73 vots i a Barcelona 203, un resultat semblant del 2003. És evident que no hem aconseguit recollir la crisi a esquerra que s'ha generat amb les reculades tant d' ICV-EUiA com d'ERC.

Barcelona, maig del 37

Revolució i contrarevolució es van veure les cares

"La falsificació històrica consisteix a fer recaure la responsabilitat de la derrota espanyola sobre les masses obreres i no sobre els partits que han paralytat, o pura i simplement aixafat, el moviment revolucionari de les masses" (Lleó Trotski, Classe, partit i direcció - 1940)

El doble poder a l'Espanya del 36

El poder va estar sobre la taula des de l'inici de l'alçament feixista. L'experiència republicana va estar plena de xocs entre les classes, que van anar mostrant quins interessos defensaven i quins eren els límits de la democràcia burgesa. El juliol del 36, mentre el govern del Front Popular intentava negociar amb la contrarevolució (el president Azaña directament va voler fugir en un primer moment), en nombroses ciutats grups de treballadors es van apropiat de les armes, van assaltar les casernes i van crear les milícies obreres i patrulles de vigilància que van vèncer els reaccionaris i van marxar a reforçar el front. Van crear comitès de fàbrica i de proveïment, encarregats de la producció i la distribució dels aliments del camp col·lectivitzat, que adquirien directament dels comitès creats per les milícies en el seu avanç. La vida social va passar a dependre d'ells, com va reconèixer el president Companys, en un discurs a la CNT-FAI en què ofería, retòricament, la seva dimissió. Era una situació de doble poder, i havia arribat el moment que la burgesia necessitava l'ajuda dels dirigents amb prestigi revolucionari per mantenir la seva dominació.

Els comitès van comptar amb la direcció política dels partits i organitzacions del Front Popular, i no amb l'elecció directa dels responsables entre els seus membres. CNT i POUM van claudicar a això en nom de la "unitat antifeixista". Aquesta forma de direcció burocràtica permetia a les forces burgeses i reaccionàries imposar la subordinació a la burgesia



i al seu govern. Així, en pocs mesos, la Generalitat, amb ministres de CNT i POUM, va decretar la dissolució dels comitès creats contra l'alçament feixista, va imposar agents estatals a les indústries col·lectivitzades, va reinstaurar els intermediaris amb el camp - potenciant l'acumulació especulativa i l'alça de preus-, i va atacar la producció col·lectivitzada suprimint el control obrer de la duana, el pagament d'indemnitzacions als ex

amos de les indústries, el lliure funcionament del crèdit bancari, i la il·legalització de col·lectivitzacions - com la de la indústria làctia, que va convertir la llet en un producte escàs i car.

El Comitè Central de les Milícies Antifeixistes va cedir la seva autoritat als ministeris de Defensa i Seguretat Interna, en mans del PSUC, que aplicava la política de Moscou defensar la democràcia burgesa per fer contents els seus aliats imperialistes europeus.

La revolució, el doble poder, retrocedia. Les bases oposaven resistència, però la direcció de CNT i POUM acatava. A Catalunya, i a altres llocs, se succeïen els incidents entre les forces obreres i les tropes del govern. Molts es preguntaven si allò era pel que havien lluitat tan heroicament en les jornades de Juliol.

Els fets de Maig del 37

L'oficina central de telèfons de Barcelona estava controlada des del juliol per la CNT. Les comunicacions, incloses les de la Generalitat i les del president de la República, Azaña, que vivia al Palau del Parc de la Ciutadella, passaven per ella. S'explica que un telefonista va interrompre una comunicació: "Vostè no pot continuar parlant d'aquestes coses. Està prohibit."

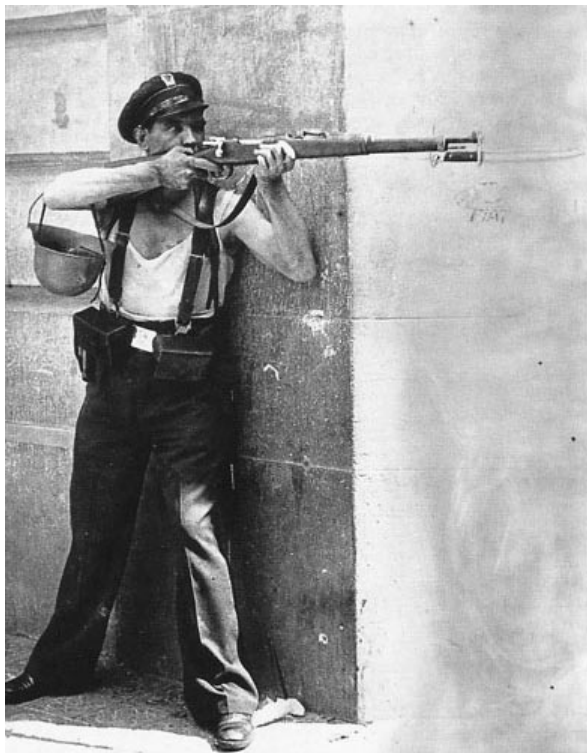
"Per qui?" "Per mi." "Com que no puc parlar si sóc el President de la República?" "Encara més. Els seus deures són majors". L'anècdota, fictícia o no, il·lustra la importància estratègica del control obrer de les instal·lacions.

Per això el dilluns 3 de maig va ser assaltat l'edifici de Telefònica per Guàrdies d'Assalt dirigits per Rodríguez Sales -Comissari d'Ordre Públic, del PSUC- a les ordres del Conseller d'Interior de la Generalitat, Aiguadé, d'ERC. Van prendre la planta baixa, però van trobar resistència armada a la resta. La notícia va córrer, i els locals de CNT i el POUM es van omplir de treballadors demanant armes. Havia arribat el moment de defensar les conquestes de Juliol.

En poc temps la ciutat es va omplir de barricades que van envoltar la Generalitat. Sense pràcticament cap tret, el matí del 4 era evident la superioritat del moviment obrer, com ho havia estat el 19 de Juliol. Els comitès de defensa locals, recolzats per CNT, POUM i Joventuts Llibertàries, s'havien fet amb el control, i els obrers armats esperaven l'ordre per atacar la Generalitat. No obstant això els seus dirigents, reunits amb el govern, van cridar a abandonar les barricades. García Oliver, ministre de CNT en el govern, acabat d'arribar de València, exhortava a la calma i a la concòrdia des de la ràdio ("Alto el foc! Petons als guàrdies d'assalt", deia). Segons els dirigents de CNT, calia parar tota mobilització i abandonar les barricades, a l'espera del resultat de les negociacions amb la Generalitat, que posava aquesta condició. Molts no es podien creure el que sentien, podien ser els mateixos que tant havien lluitat contra la Monarquia, els que tant defensaven la revolució social, els que ara parlaven així? Les barricades es van mantenir.

"Compromís, no!", deia un pamflet dels bolxevics-leninistas (la secció trotsquista de l'època) que cridava a la vaga general, a

l'armament de la classe obrera i dels comitès de defensa, i a la unitat CNT-FAI-POUM contra el govern. El dimecres 5, l'agrupació "Amics de Durruti" va cridar obertament a desobeir la direcció de CNT. Exigirien el desarmament dels Guàrdies d'Assalt i de la Guàrdia Nacional Republicana. "Junta revolucionària!", deia una proclama seva "Que cap carrer no es rendeixi. La revolució per sobre de tot. Salutem els nostres camarades del POUM, que han confraternitzat amb nosaltres." Els dirigents del POUM, per la seva banda, asseguraven que la classe obrera havia aconseguit ja una victòria parcial i calia retirar-



se. Això mateix els deia a Lleida una delegació del govern i de la CNT als 5000 milicians de CNT i POUM que marxaven per donar suport a la insurrecció: "el govern no enviarà més tropes a Barcelona si us atureu."

La policia estalinista va actuar durant la nit. Entre els desapareguts, Camilo Berneri i Francesco Barbieri, dirigents anarquistes italians, i 12 membres de les JL, els cossos mutilats dels quals van ser trobats a La Pedrera, ocupada pel PSUC.

La tarda del 6 CNT va ordenar la

retirada de telefònica. Havien arribat a un acord pel qual tots dos bàndols retirarien les seves forces armades. Els obrers i guàrdies cenetistes van ser substituïts per altres de fidels al govern, protegits per la policia. CNT, els telèfons de la qual van ser sabotejats des d'aquí, es va queixar. És un fet consumat i no pot remeiar-se, va respondre la Generalitat.

5.000 guàrdies d'Assalt i 3 bucs de guerra van arribar des de València. Els dirigents anarquistes, que havien frenat el retorn dels milicians en suport de Barcelona, van cridar a rebre amistosament els guàrdies, repetint la cantarella de la unitat. També van arribar carrabiners. En total més de 12.000 homes armats del costat del govern. A Tarragona i altres ciutats el govern prenia posicions i la policia desarmava i detenia als obrers, executant-ne alguns. I CNT i POUM cridaven a deixar les barricades en nom d'una victòria inexistent.

La matinada del divendres 7 Azaña i la seva família van ser traslladats a València. Es van aixecar les barricades. Mancats de la direcció i el suport de les seves organitzacions, els que encara resistien van ser reduïts i massacrats. La traïció dels dirigents havia deixat desarmat el proletariat, convertint la victòria militar del dilluns en una derrota política el divendres. Després es van succeir els episodis de represió, la il·legalització i persecució de que s'havien significat, incloent els assassinats selectius de trotsquistes, anarquistes i poumistes. Va créixer el descoratjament, el pitjor enemic de la lluita contra el feixisme. Aquells lluitadors havien perdut la confiança en uns dirigents que col·laboraven amb els que els afusellaven. L'estat burgès es va enfortir i el doble poder va quedar en el record.

Aquesta lliçó va quedar escrita amb la sang dels lluitadors i lluitadores que van morir durant aquells dies, i dels que moririen després a les mans dels agents de la contrarevolució. Serveixi el seu record, 70 anys després, per no repetir el mateix error.

Luca

Sr Montilla: fets i no paraules!

Més de 1000 persones (alumnes i professorat de les escoles d'adults) es van concentrar el 10 de maig passat a la Plaça de Sant Jaume, davant de la seu del govern de la Generalitat, convocades per la Mesa de l'educació de les persones adultes de Catalunya (constituïda pels sindicats USTEC-STEs, CCOO i CGT i pel professorat de les escoles d'adults públiques de la Generalitat, professorat municipal i professorat dels centres penitenciaris) per l'incompliment per part del Departament d'Educació de l'acord signat el maig del 2006 amb els sindicats.

L'acte va ser molt reivindicatiu i de protesta per la política del Departament en l'educació de persones adultes. Es van llegir els manifestos de la Mesa dels tres sectors de professorat, es van recollir adhesions de les escoles -unes 3000 signatures d'alumnes i professorat- exigint el compliment de l'acord per lliurar-les al president Montilla; es va anunciar la campanya de solidaritat contra el bloqueig econòmic i polític de la UE a Palestina llegint l'escrit que va enviar el sindicat UICT palestí; un company polipoètic va oferir un recital de poesia crítica i satírica; i es va acabar l'acte amb les intervencions de l'alumnat, sempre emotives, que valoraven l'experiència personal de superació, la necessitat d'un centre públic amb recursos i l'exigència a la Generalitat del dret a l'educació i el dret a obtenir les acreditacions dels cursos. Durant l'acte una comissió es va dirigir al Palau de la Generalitat per lliurar les primeres signatures i exigir al representant del govern que els va rebre el compromís de fer arribar les demandes del col·lectiu i el compliment de l'acord per part del govern.



Manifest de la Mesa

Moltes de les escoles de les persones adultes compleixen ara 30 anys, ja van néixer fruit de la mobilització popular agrupada sota els lemes "Cap barri, cap comarca, sense escola" i "Cap treballador sense formació bàsica" i s'han mantingut i augmentant gràcies a la mateixa mobilització.

Han estat 30 anys de mobilització en la defensa del l'ensenyament públic d'adults com un dret, lluitant pel creixement d'una xarxa pública de centres que oferís, des dels ensenyaments inicials de l'alfabetització a les proves de maduresa i d'accés a la Universitat. 30 anys de mobilització i de molt de voluntarisme de professorat i alumnat per aconseguir passar dels 37 professors inicials als més de 700 que som avui.

Malgrat tot, som encara lluny d'assolir les reivindicacions inicials: diverses comarques, molts barris i poblacions importants de Catalunya, no tenen encara cap escola pública de persones adultes, i l'accés a l'educació pública de les persones adultes està lluny encara de ser un dret universal. El mateix Consell

Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu assenyala en el seu informe que l'Educació de Persones Adultes a Catalunya "...és la més baixa d'Europa, després de Grècia, de manera que el baix nivell formatiu del país no sembla que pugui corregir-se en un futur immediat a no ser que hi hagi un canvi radical en les polítiques educatives"

Ara fa un any que es va signar un acord dels sindicats amb el Departament d'Educació que obria les portes a l'esperança, semblava que, per primera vegada, l'Administració catalana es comprometia a impulsar decididament l'educació de les persones adultes en aquest país. Un any més tard hem de denunciar la decepció davant l'incompliment sistemàtic de l'esperit i la lletra de l'acord.

El mateix director general, el senyor Josep Francí, en roda de premsa el 15 de febrer concretava, sense cap mena de rubor, l'esperat pla d'inversions en 14 milions per tota la legislatura (milions que s'hauran d'invertir en els locals actuals a fi de complir la normativa dels centres educatius). A la mateixa roda de premsa, Francí anunciava la retirada del projecte de llei d'educació permanent, la supressió de la subdirecció general responsable de l'EPA, la negativa a impulsar l'oferta si no "es detectava" demanda prèvia, el traspàs de responsabilitats als municipis, i que l'augment de professorat en dos cursos seria com a màxim "d'un centenar llarg" (un augment que amb prou feines cobrirà la reducció d'hores de docència directa dels mestres, acordada per ell mateix)...

Fa un any vam signar:

Un augment del 20% anual dels alumnes de les escoles de les escoles d'adults públiques. No s'ha creat cap escola nova i a les escoles actuals l'oferta no creix significativament o fins i tot decreix.

Que tots els ensenyaments impartits als centres/aules tindrien acreditació (català, anglès informàtica, castellà). Els alumnes acaben el curs i les acreditacions compromeses al moment de la matrícula no apareixen per enlloc.

Que es donaria a conèixer arreu l'existència i oferta de la xarxa pública de centres i aules d'EPA. No tan sols no s'ha realitzat cap campanya específica sinó que aquesta oferta s'oculta i no apareix a les campanyes generals d'informació per la matriculació del Departament d'Educació.

Que s'avançaria en la integració de la xarxa pública de centres d'EPA dependents de diferents administracions.

Hores d'ara, amb absoluta ignorància de la resolució aprovada per unanimitat al Parlament de Catalunya, els centres d'EPA ubicats als centres penitenciaris continuen depenent del Departament de Justícia i en el reglament penitenciari es regulen les tasques del professorat.

Ens concentrem a la plaça Sant Jaume per demanar fets i no paraules al senyor president, ja que aquesta va ser la promesa amb la que el Sr. Montilla es va presentar a les eleccions. Les paraules ja les tenim signades des de fa un any, ara volem el compliment.

Ens adreçem al senyor Montilla també com estudiant ell mateix del català, un alumne adult que ha d'entendre la importància de la xarxa, pública i universal, de centres de qualitat i d'àmplia oferta. Fa un any vam signar potenciar aquesta xarxa, integradora i que potència al màxim el desenvolupament personal, avui reclamem els fets.

Miquel.
Corrent d'opinió de CCOO de Girona.

Entrevista a la presidenta de l'AVV Casc Antic de Barcelona

ONGs i "iniciatives socials", en la privatització de serveis

Maria Mas és la Presidenta de l'Associació de Veïns del Casc Antic de Barcelona, però durant molts anys la seva feina ha estat fer de mestra en una escola d'adults emblemàtica, la del Carmel de Barcelona, per tant, coneix a fons aquest sector educatiu. Ha participat en la Mesa de l'Educació de Persones Adultes de Catalunya formada pels sindicats CGT, CCOO i USTEC i els representants de les escoles.

La seva reivindicació és clara, en un Barri com el Casc Antic cal una Escola de Persones Adultes pública, de la xarxa de la Generalitat que asseguri el dret a l'educació de qualsevol persona, amb unes titulacions oficials que donin reconeixement a aquests estudis i que garanteixi un control públic dels recursos emprats. I això no és contradictori amb les activitats que es puguin fer des d'altres àmbits.

Aquesta reivindicació és compartida totalment per la Mesa. Passem a l'entrevista:

Quines necessitats educatives hi ha al barri? Què ha de cobrir l'escola d'adults?

Al Casc Antic el nivell de fracàs escolar és molt alt. Actualment el nivell d'estudis que té la població comparant amb el total de Ciutat Vella és més alt a causa de l'atractiu que té aquesta zona per a professionals liberals i joves, però en el Casc Antic hi ha un 10% de població a partir de 16 anys que no té estudis primaris i un 20% que no té la secundària. Les dades ens diuen que una escola d'adults pública reglada és important, per elevar els nivells de la població i per obtenir millors sortides professionals.

Què significa que l'escola d'adults sigui d'"iniciatives socials"?

Seria llarg d'explicar. Al seu dia no es va voler sumar a la reivindicació dels altres barris d'escola d'adults pública, no volien control de l'administració. Actualment les dues que hi ha es dediquen a immigrants,

amb molt pocs del barri -arriben de tot Barcelona i de ciutats veïnes-. Actualment és la que pot captar més subvencions. Les dues escoles funcionen amb voluntaris i gent de pràctiques més 5 o 6 persones que cobren un bon sou que es diuen "directors o coordinadors". Quant a l'alumnat, en passen molts; no tinc dades dels que es queden, però això fa que inflin les llistes. Parlen d'integració i acollida però dubto que sigui així, ja que no tenen l'oportunitat de relacionar-se amb veïns d'aquí.

Quina diferència hi ha entre que l'escola sigui d'Iniciatives socials o una escola Pública?

Una escola pública té una reglamentació, si no la creiem convenient, lluitem per canviar-la i millorar-la. Aquestes escoles no lluiten, ja que depenen de les subvencions, responen al paternalisme més ranci. Aquest barri sempre ha estat un laboratori d'aquestes iniciatives i de l'acció de

les ONGs.

Quins interessos hi ha darrere d'aquest tipus de moviments?

MM. No responen en absolut a les necessitats del barri; van des de la "caritat" a una forma de captar recursos públics en forma de subvencions, passant pels qui completen crèdits universitaris. Les directrius dels organismes mundials (Banc Mundial i Organització Mundial del Comerç) giren al voltant de la privatització dels serveis públics (educació, sanitat, serveis socials...). Aquesta afirmació podem pensar que no va amb nosaltres, però pot ser que ens afecti més del que pensem i que ens convertim, en molts casos, en els executors més eficients d'aquestes polítiques. Per això, una iniciativa social pot, en un moment donat, evidenciar les necessitats d'un servei públic, però mai l'hauria de suplir. Els ciutadans tenim uns drets i és l'administració pública qui ha de posar els mitjans.

Viatge al setge

Una delegació, composta per 22 persones -sindicalistes de la CGT, la IAC, la Mesa de l'Educació d'Adults de Catalunya i Lluita Internacionalista i activistes dels moviments socials de la Federació d'associacions de Veïns de Terrassa, el Casal Popular La Traca i Adona't de Cardedeu- vam viatjar a la Franja de Gaza, a Palestina, com a part de la campanya contra l'embargament econòmic internacional de l'ONU, i els governs dels EUA, Rússia, Israel i UE i l'espanyol del PSOE de Zapatero, i de suport a la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins.

El setge

Vam entrar per Tel Aviv. A l'aeroport Ben Gurion el luxe era ostentós i el control policial omnipresent. El transport que ens va dur a la frontera de Gaza va haver de fer una gran volta que ens va portar a Jerusalem evitant controls. El mur il·legal de l'apartheid va anar apareixent en arribar al sud. A l'intimidatori pas fronterer d'Eretz -edifici gegantí per

hagut darrerament. Les empreses internacionals van retirar els seus treballadors no àrabs de Gaza ja fa mesos. Els companys palestins ens parlen d'això i la delegació es veu obligada a desplaçar-se amb protecció policial.

Acte de l'1 de maig

Vam participar en l'acte organitzat unitàriament per 6 sindicats a la ciutat de Gaza, davant del

treball per supervisar les condicions laborals, la prestació d'atur i la garantia d'accés als serveis públics: escolarització primària gratuïta i seguretat social i establiment del salari mínim. Un grup reclamava solució per a la fam.

La força del sindicat

Visitem els locals de la Unió de Independent de Comitès de Treballadors Palestins de Gaza - 8.000 afiliats i afiliades- als diversos districtes (Rafah, Khan Younis, Dayr al Balah, Gaza i Beit Lahia), on ens reben entre 50 i 150 treballadors i treballadores a cadascun d'ells. Les intervencions van ser molt emotives. Venim de fora del setge i alguns treballadors ens pregunten com explica el govern espanyol la seva postura favorable a l'embargament econòmic que els està fent passar fam. Els responem que el Govern espanyol té la mateixa posició que l'israelià, qualificant-los de terroristes i d'haver votat un govern terrorista. Volem saber què pensem fer a l'Estat espanyol per fer canviar la posició del nostre govern i els expliquem la campanya perquè el govern espanyol faci com el noruec i de manera unilateral trenqui l'embargament i defensi això mateix a la UE. La Unió de Comitès ha fundat el primer sindicat palestí de dones, el de treballadores de llars d'infants.

Trencament d'una presa

Una presa de 15.000 m³ que va arribar a contenir 17.000 m³ d'aigües fecals i de claveguera, situada en un nivell elevat, va cedir i va causar una onada que va sepultar el llogaret de cases beduïnes d'Um-Al-Naser. Les plantes baixes de les cases han quedat sota dos metres de sorra. Va tallar la línia elèctrica i el subministrament d'aigua.

Va provocar 6 morts d'ancianes i nens, perquè va passar a les 9 del matí i la resta de la població estava treballant o a l'escola. Si hagués passat de nit, tots haguessin mort. Des de fa desenes d'anys Israel es



seleccionar i humiliar persones- vam sofrir molta menys pressió i violència que la que pateixen les palestines i palestins que es veuen obligats a intentar creuar-lo. A Gaza en tots els dies no vam trobar cap persona no àrab, a part d'una funcionària de l'ONU que va entrar quan ens manifestàvem. Això és en part pel bloqueig, i d'altra banda pels segrestos d'estrangers que hi ha

Parlament Palestí i que va reunir uns 2.000 treballadors i treballadores de tota la Franja sota el lema "volem feina, no almoïna". Les reivindicacions eren la fi immediata dels enfrontaments entre fraccions palestines, la creació d'una borsa de treball pels desocupats, la reforma de la legislació laboral per garantir les llibertats sindicals, la creació d'un sistema d'inspecció de

va negar a permetre que es fes un tub fins a la costa. Moltes organitzacions palestines havien advertit del perill i hi havia un projecte de l'Autoritat Palestina de l'Aigua per reparar la presa, però no es va poder portar a terme a causa de l'embargament econòmic internacional. Treballadors de la presa van ser tirotejats. La població viu en tendes de campanya, sense condicions des de que va passar fa uns mesos. Ho han perdut tot.

Drets Humans

El Centre Palestí de Drets Humans, amb seu a Gaza, documenta les polítiques militars, policials i econòmiques del govern israelià contra la població palestina i els presos palestins i els seus efectes en els drets humans de la població palestina. Com a resultat apareixen 60 anys d'episodis de neteja ètnica i de genocidi portats a terme pel que en alguns moments s'ha qualificat de quart exèrcit més poderós del món. També denuncia les vulneracions perpetrades per l'Autoritat Nacional i el Govern Palestí. El seu web és www.pchrgaza.org.

Terra cremada als assentaments després de la "desconnexió" israeliana

Sharon va vendre al món la retirada dels assentaments de colons sionistes com una mesura unilateral de pau. Posteriorment, les agressions militars han pujat en quantitat i intensitat, usant amb profusió artilleria, míssils i bombardejos. Vam visitar dos ex-assentaments (Gush Katif i Netzarim). Igual que la seva localització tenia una lògica no només econòmica sinó militar en l'ocupació de les terres palestines, la retirada també ha continuat amb la lògica militar i ha implicat una política de terra cremada: palmeres datileres tallades, edificis i construccions enderrocades, terra sense capa fèrtil, camps plens de runa... i en un dels assentaments van obrir les comportes d'una bassa d'aigua contaminada amb fosfats i nitrats que va provocar un riu de contaminació fins el mar. Un dels assentaments va començar com un petit enclavament militar i es va anar estenent fins on arribava la vista.

A l'hospital

La secció sindical de l'Hospital de Gaza, vinculada a la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins de Gaza, ens va informar que per falta de medicaments i materials, no poden atendre els problemes a partir de certa gravetat, per la qual cosa els malalts i ferits en multitud d'ocasions han de desplaçar-se a Israel o Jordània, on els tractaments són molt cars. L'hospital viu de la caritat.

En dues fàbriques

Vam estar en una fàbrica tèxtil i en una de gelats. El bloqueig i el tancament intermitent de fronteres els impedeix en la pràctica exportar si no és amb intermediaris israelians. Si tenen una comanda, poden perdre-la per rebre tard la matèria primera. Amb el bombardeig de la central elèctrica per part de l'exèrcit israelià, que es va trigar mesos en tornar a posar en funcionament al mateix nivell que abans, es van perdre tots els aliments, matèries primeres i productes elaborats que necessitaven refrigeració. Es pot impedir que la producció agrícola arribi a la seva destinació amb tancaments de fronteres llargs que els aliments peribles no resisteixen. La guerra

(segueix a la pàg següent)

Des de Gaza

De part dels treballadors i treballadores de Palestina i en el seu nom, nosaltres, la Unió Independent de Comitès Obrers valorem molt el vostre suport i solidaritat amb la classe obrera del nostre país.

Els treballadors de tot el món enfronten molts desafiaments que exigeixen un alt nivell de cooperació i solidaritat, però en el cas de Palestina el patiment és doble, a causa de l'ocupació israeliana i de l'embargament polític i econòmic imposat al govern palestí.

Considerem la visita de la vostra delegació com el suport més important que ha rebut la lluita dels treballadors contra l'ocupació i l'explotació.

Apreciem moltíssim l'arribada de 22 treballadors/es des de Catalunya i l'Estat Espanyol. Especialment en aquests dies i en la crítica situació que travessem. Això també ens ensenya als treballadors, i a nosaltres mateixos, l'autèntic significat de la solidaritat, el desafiament i el coratge.

Sabem que hi ha molts altres treballadors/es que no van poder venir amb la delegació i som conscients de l'important paper que esteu complint allà per a posar fi a l'embargament internacional imposat als palestins. També creiem que el vostre paper de suport allà és igualment important per a nosaltres perquè el vostre compromís amb la campanya garanteix que no estem sols i que compartiu amb nosaltres la mateixa lluita.

Creiem que solament amb la unitat internacional podrem arribar junts a la igualtat i la justícia social. El vostre suport és el pas més valuós cap a una major cooperació i coordinació entre treballadors per a estrènyer les nostres relacions i per a recolzar-nos en altres temes.

Les nostres salutacions per a tots els treballadors i treballadores

*Gaza, Palestina
5/5/2007*

*Unió Independent de
Comitès de Treballadors Palestins*

econòmica ha abaixat l'ocupació i els salaris a les fàbriques i les ha limitat al petit mercat intern.

Amb les famílies

Fa 6 anys es va prohibir a la majoria de palestins treballar a Israel. Israel es va quedar les seves cotitzacions a la Seguretat Social i impostos. Fa

fa més d'un any que no cobren. L'atur arriba al 80%. El salari mitjà de les persones ocupades és de 37 euros al mes. Els nens estan deixant d'anar a escola, ja sigui perquè els seus pares no poden pagar les taxes o el transport, o per vagues dels mestres per cobrar els seus salaris. La família àrab extensa -que pot

nens tenen signes de desnutrició o anèmia, i que un número indeterminat d'ells -i segurament també d'avis i malalts- han mort com a conseqüència de les condicions de l'embargament.

Al Nord

Frontera bombardejada, edificis sencers desplomats. Nens descalços. Lesionats crònics per ferides, les famílies en tenen cura - una dona amb 6 trets a l'esquena, en estat vegetatiu. Bombardejos nocturns d'edificis civils, casos de 70, 30 i 20 morts de la mateixa família en cada atac. Persones trencades per la pèrdua de diversos familiars en una nit (en un cas dona i 3 fills). La pobresa induïda per l'ús de mitjans militars contra població civil arriba al seu paroxisme.

Davant de l'ONU

La delegació i el sindicat vam manifestar-nos davant de l'edifici de l'ONU per exigir la fi de l'embargament que causa morts. Vam ser rebuts pel responsable de la UNESCO que va dir que traslladaria el document on es recollien les exigències, i se'n van fer ressò els diaris, la televisió palestina i Al-Jazeera amb una entrevista. A la mateixa manifestació. Com a conseqüència va haver-hi una altra entrevista als estudis de la televisió palestina, que es va veure tant a Gaza com a Ramallah.



gairebé un any i mig que dura l'embargament occidental a l'ajuda internacional -l'ONU té l'obligació d'ajudar els refugiats dels camps palestins des de 1948 i també les víctimes d'atacs, segons les lleis internacionals. Els treballadors públics -a part potser de la policia-

estar formada per 1.000 o 1.500 persones i deu vegades menys en els camps de refugiats- amb la solidaritat ha redistribuït els recursos i han aguantat el xoc de la pobresa produïda per la guerra i el setge econòmic. Però tot té un límit. Ens van informar que més del 60% dels

"Asado" Internacionalista aquest 1r de Maig

Com cada any, després de les manifestacions de l'1 de Maig, el partit va organitzar el ja tradicional "asado" argentí en un "asador" popular en una pineda prop del mar. Com es llegeix en altres pàgines d'aquesta revista, aquest any estava marcat pel viatge de diversos companys i companyes amb la delegació de sindicalistes a Palestina contra l'embargament imposat per la Unió Europea i el Govern Espanyol. La pluja del matí i el migdia (no va escampar fins les 13 hores) també va contribuir que fóssim menys que altres vegades, uns 45, però de tots els continents.

Des de Palestina vam tenir la salutació dels companys i companyes dels Comitès Independents de Treballadors Palestins de Gaza transmesa a través del telèfon i amplificat amb el megàfon, que ens va traduir el company Fuad.

Companys "asadores" argentins van garantir amb la seva professionalitat que "l'asado" fos una realitat. Esperem comptar amb ells i amb vosaltres el 2008!



Pilar. Barcelona

Elements per la polèmica i per un debat sindical necessari

En la pròrroga de la negociació sol·licitada per l'empresa, els treballadors de SAS van acceptar en referèndum l'acord de tancament. Acabava així una lluita de 2 mesos contra el lock out patronal, amb 60 dies d'indemnització en lloc de 20, un plus lineal de 1100€, i alguns canvis en el terreny de recol·locacions. S'han abocat rius de tinta i pàgines de fòrums a internet per jutjar aquesta signatura i poder injuriar o aclamar els signants. En la nostra opinió és impossible jutjar l'acord en si sense tenir en compte les arrels de la situació. Per això volem començar, des del respecte a la lluita però amb claredat en les diferències, com a part d'un debat fraternal que posi les primeres pedres per reconstruir una lògica de classe que possibiliti enfrontar amb èxit la patronal.

Signatura-no signatura

Creiem que és equivocada la disjuntiva signem les victòries i no signem les derrotes. D'aquesta forma tota signatura s'intenta presentar com una victòria, quan sovint no ho és. I per contra pot ser encertat signar una derrota per minimitzar-ne l'abast. És en aquest últim sentit que no critiquem en si la signatura de SAS, després de 60 dies de lluita, encara que es tracta de la pèrdua de 210 llocs de treball i això és una derrota sense pal·liatius. Però el balanç no s'ha de limitar a la signatura, sinó al seu objectiu i a l'orientació de la lluita: si la decisió de tancament era irreversible i calia agafar la indemnització, a com rendibilitzar la lluita dia a dia dels 210 treballadors que ocupaven la fàbrica, i al fet d'explicar com és possible que aquesta lluita hagi estat aïllada i sense que tota la CGT s'hi aboqués.

Si més no des de l'última oferta patronal -que es va rebutjar per insuficient- l'acceptació del tancament de la fàbrica era un fet. Amb l'objectiu d'una indemnització i el perill que amb la Llei Concursal el tancament es fes amb 20 dies, signar es convertia en una obvietat: si d'indemnització es tractava, era difícil superar el que s'havia aconseguit.

Fisipe va aguantar un any, però l'objectiu va ser el mateix, encara que això els duqués a una resistència duríssima amb la negativa al primer acord i la devolució de l'ERO a la Generalitat, forçant-la a rebutjar-lo, per obrir un segon període de negociació, i un procés judicial.... Fins que es van aconseguir els 45 dies: un triomf respecte la indemnització de què es partia; una derrota des del punt de vista de classe. SAS no és diferent de FISIFE.

"Efecte Iguazú"

Nosaltres participem amb totes les nostres forces en la solidaritat amb SAS, igual que ho hem fet amb totes les lluites que hem pogut. Les lluites no són el terreny per cap altre enfrontament que no sigui els que se'n deriven estrictament i a les seves necessitats, hi hagi el passat que hi hagi i tinguem les crítiques que tinguem. Per això, des d'aquesta posició, i només des d'aquesta que, com en el cas de SEAT ens situa fora de la fàbrica però no fora del conflicte, hem tractat d'apuntar elements d'una altra política sindical.

No qüestionem per res el valor de la lluita, el valor de l'ocupació ni de la resistència, ni tan sols la signatura. El que opinem és que aquesta lluita heroica no va tenir nords clars que possibilitessin el triomf.

Per nosaltres, i com assenyalem des de fa anys, aquests nords no s'haurien d'improvisar quan arriba "l'efecte Iguazú" que deien els de SINTEL. Molt gràficament, els

companys assenyalaven que en els conflictes de fàbrica es viu immers en els petits remolins del Paraná mentre discorre per la plana, els conflictes quotidians salarials, de flexibilitat, productivitat,... i un dia, l'aigua s'accelera brutalment i ets arrossegat a les cataractes d'Iguazú i ja no tens on agafar-te. No hi ha ni una sola empresa que se salvi de l'efecte Iguazú des de fa anys, i és responsabilitat de les direccions dels sindicats armar els seus afiliats per no ser arrossegats pel corrent, en lloc d'esperar a jutjar-los quan cauen daltabaix.

Política sindical davant de l'efecte Iguazú

No hi ha ni un sol tancament, un sol ERO, que no tingui precedents o en la mateixa fàbrica o en els seus diversos centres de treball i/o que no pugui lligar-se a la situació d'una empresa multinacional. Per tant, preparar aquesta relació amb els altres centres a nivell estatal i internacional hauria de ser una prioritat en qualsevol empresa avui.

Iniciada la caiguda a la cataracta, abocar-se a aconseguir qualsevol resposta a qualsevol d'ells és una prioritat, particularment si a la planta en qüestió s'ha deixat de produir. Per això si la primera mesura és la vaga, com es va fer a SAS i després l'ocupació -com també es va fer- perquè totes dues posen en qüestió els beneficis, els mitjans de producció i la propietat mateixa de la fàbrica, recolzant-se en la força dels treballadors i treballadores, gairebé a continuació cal posar aquesta força a treballar per estendre's. Per això els proposàvem als companys de SAS que aboquessin la majoria de la plantilla en piquets a altres proveïdors, el comitè a connectar amb altres centres de SAS nacionals i internacionals... buscant la resposta més mínima.

També són molt pocs els centres de producció que tenen un procés productiu complet: la majoria són



dependents, sigui perquè són d'acoblament o de components. En els que sí en tenen, la sortida pot orientar-se cap a l'expropiació de la multinacional i/o la nacionalització sota control obrer, tipus Zanón a l'Argentina. Però si aquesta sortida és inviable sense convertir la presa de la fàbrica en un problema social i polític, en les empreses dependents això pren un pes absolut ja que tret que s'hagi generalitzat la resposta obrera en diferents centres danyant els beneficis patronals i fent retrocedir l'empresa, no hi ha cap sortida de continuïtat en l'ocupació que no passi per una resposta social i política.

La continuïtat de SAS o se li imposava a SEAT des de l'interior de la pròpia SEAT o/i del conjunt de proveïdors, o només era possible amb una política oposada a la que tenen la Generalitat i el govern central i torçar la política propatronal d'aquests governs -sigui el PSOE o el tripartit-, només pot fer-ho un moviment social. La continuïtat productiva no existia si la Generalitat no obligava SEAT collant-la amb les subvencions rebudes, o amb l'amenaça de condicionaments a la seva producció tipus obligatorietat de l'ús dels components d'una SAS nacionalitzada sota control obrer com a necessitat social, o estrenyia SAS pel seu seva lock out amb sancions tipus els 600 dies d'indemnització, o Faurecia pels tancaments simultanis de FLOC i SAS, o... El que és segur és que per qualsevol d'aquestes coses calia acorralar el Tripartit enfrontant-los a la mobilització social. Això vol dir collar els grups parlamentaris, collar-los amb resolucions als ajuntaments, mobilitzar la gent des de qualsevol organisme social,

sindical, polític o veïnal, per exigir-los des de cada racó el "ni un tancament més"...

El que és possible i el que és impossible

Algú dirà impossible: li retornem la pregunta, què era el que sí que

era possible per evitar el tancament? O ens estan dient que l'única cosa "realista" és que quan una empresa vol, tanca i punt?

Si és així, és clar que no hi ha cap possibilitat per més dies de vaga que hi hagi perquè l'únic camí "possible" és la millor indemnització. Per nosaltres no és impossible, o no ho és menys que que les tropes espanyoles es retiressin de l'Iraq que va imposar-li a ZP la mobilització, o que no es tanqués la Seda en època de CiU,... Depèn de la relació de forces, abans i ara. I si es diu que encara que es guanyi aquesta, després poden tornar a intentar-ho i pot ser pitjor, direm que sí, que ja ho deia Lenin, que la burgesia pren amb una mà el que dóna amb l'altra. No hi ha cap garantia si no és la força dels treballadors. Però si decidim les lluites volent evitar el futur embat de la burgesia d'aquí a 2 o 3 anys contra el triomf d'avui, quin és la conclusió?

No lluitar avui per la continuïtat en el treball, treure ara la major indemnització i tenir més possibilitats de trobar una altra cosa?... Aquest possibilisme està molt estès i és terrible perquè ja parteix del fet que tard o d'hora la burgesia se sortirà amb la seva i tancarà. Es troba en el substrat de totes les propostes "no traumàtiques", i amaga que el que és impossible és creure's que qui avui agafa els diners, després trobarà una feina millor que la que té, perquè el seu propi tancament alimenta la roda de precarietat i caigudes salarials: no fa falta cap

més anàlisi, les xifres canten.

Però qui ens hagi dit il·lusos, que d'una sola sortida "possible" per frenar una reducció de plantilla -sigui total o parcial- que no el condueixi a acceptar més treball precari per sota els mileuristes, en el millor dels casos. Si no la té, que ens digui clarament que ara per ara no veu cap sortida i toca empassar-s'ho en les millors condicions possibles, que no deixa de ser el raonament de CCOO i UGT.

La qüestió dels beneficis

Així doncs podem no acordar amb l'orientació de lluita que es va prendre en SAS però no critiquem que després d'ella, democràtica-



ment els treballadors i amb ells la direcció del comitè acabessin signant el tancament, encara que mantinguem les crítiques que vam fer en el LI 78 a SEAT. No són iguals, però no inventem diferències.

La diferència entre SEAT i SAS no està en si una té beneficis i l'altra és deficitària. SAS Abrera no pot veure's aïlladament. Forma part del Grup SAS (SAS Autosystemtechnik S.A.) amb plantes a França, Alemanya, Portugal, Espanya, Argentina, Brasil i Txèquia. Grup que al seu torn està controlat en el seu 50% per la multinacional francesa Faurecia, la mateixa propietària de COPO -que va tancar alhora que SAS-Abrera- i d'altres 13 empreses més en l'estat espanyol. Una multinacional amb nivells de vendes consolidades a 31 de desembre de 2005 de 10.978,5 milions de €, un 2,4% superiors al 2004, i que parlant de "dificultats" per la pujada de les matèries primeres tanca fàbriques aquí i deslocaliza en 2004-2005 a Corea

del Sud, Mèxic, Txèquia, Xina, Polònia... És a dir: el Grup SAS no es reduïx a Abrera ni per tant podem acceptar que els seus balanços es restringeixin a ella com pretenia la patronal al presentar la fallida. Així com tampoc es poden quedar al marge els balanços de Faurecia, ja que té el mateix 50% de responsabilitat en el tancament com s'emportava de beneficis. Intentar justificar la signatura perquè amb la pèrdua de SEAT com client SAS-Abrera seria deficitària, avala els arguments de la patronal: no només la de SAS sinó els plans conjunts de SEAT i SAS. Aquests arguments són els que utilitzen les multinacionals -fragmentant i falsejant els comptes mentre neden en beneficis-, per a deslocalitzar i incorporar precarietat i baixar salaris, exactament com està fent la patronal després de les derrotes consecutives de SEAT i SAS en el conveni del metall que acaben de signar les direccions de CCOO i UGT.



La clau: l'organització sindical

No obstant això el problema no ha estat només de SAS, com tampoc ho va ser de SEAT. Ells haguessin d'haver definit un eix que ordenés la lluita, però la responsabilitat major és de l'organització sindical. És CGT, com organització sindical, que des de fa anys havia de tenir definida no una generalitat per a la propaganda -d'altra banda incorrecta ja que és el no-signar-EROS-en-. empreses-amb-beneficis inservible per una majoria de subcontractes i que cau en els comptes tramposos de la patronal-, sinó una estratègia i una tàctica sindical per a l'acció. Les grans

definicions només serveixen per cobrir-se les espalles perquè ja n'hi ha altres de majoritaris que signaran per poder-los criticar.

Dirigir, com han hagut de fer d'acord amb les seves responsabilitats els companys i companyes de SEAT i de SAS, té el mèrit de prendre el toro per les banyes i requereix força més coses que tenir un arsenal de crítiques: cal tenir respostes, propostes i plans de sortida. I això no ho ha donat CGT. Com no l'hi va donar a FISIFE en el seu moment, com no va alertar als i les companyes de SEAT del perill de la plataforma unitària que van signar fa un any i mig en la qual després del compromís de no signar acomiadaments hi havia la reivindicació de les baixes "no traumàtiques", com no l'hi ha donat altres signatures escudant-se en els no-beneficis o no-signatures que han servit per ser la cobertura d'esquerres d'un pacte ja segellat pels majoritaris.

I tampoc n'hi ha prou amb posar la línia, i menys en el pano-rama de d e s - mobilització i escepticisme que vivim. CGT ha de posar també l'organització al servei d'aquesta lluita. És l'organització sindical en conjunt que ha de moure les peces per ajudar a contactar amb altres centres de

trar els esforços i rendibilitzar-los. Era obligació de CGT l'acompanyament diari, a la fàbrica, als nostres companys amb majors responsabilitats, discutint amb ells propostes, embastant idees... i resulta d'allò més còmode deixar-los sols en nom de l'autonomia de la secció sindical, esperant "que ells diguin" que "nosaltres ja ens posem a la seva disposició", perquè qui actua així, o no ha estat mai en una lluita amb responsabilitat o s'ha oblidat que en aquesta situació se t'empassa el que és "l'urgent" pressió quotidiana empenyent-te a deixar per demà el que és "important": aquest contrapès només el pot posar una organització posada al servei de la lluita. I això no té res a veure amb resoldre per ells: per això vam enfrontar-nos als joves que en nom de la solidaritat amb Miniwatt van passar per sobre de les decisions del seu comitè de vaga i la seva assemblea. Només ells han de decidir quina o quines de les propostes serviran o no, només ells el quan i el com: l'assemblea com a organisme sobirà, però tota la CGT -i en particular els que hi tenen responsabilitats- al seu servei. Només així podrem guanyar una batalla que pugui ser la peça clau sobre la qual començar a reconstruir la consciència de classe i la defensa intransigent dels drets dels treballadors.

Deixant sola SAS, CGT ha perdut una altra oportunitat.

Esther. Afillada de CGT.

l'estat o internacionals, per facilitar viatges, per moure altres sindicats en solidaritat en polígons, o moure escoles, o seccions sindicals,... per obligar a definir als ajuntaments... Era obligació de CGT inventar mil i una formes perquè cada afiliat fos eco de la lluita de SAS en el seu centre de treball i trobar-li una formulació que permetés concen-



Crisi de règim

1. La intervenció de l'Estat Major turc el 27 d'abril, mitjançant una declaració i la seva pàgina Web, en el procés parlamentari d'elecció del nou President de l'Estat, la gran manifestació organitzada el 29 a Istanbul per les organitzacions partidàries d'aquesta intervenció, i la suspensió pel tribunal Constitucional, l'u de maig, de la primera ronda de la votació en el Parlament, a petició del Partit Republicà del Poble (CHP, l'oposició socialdemòcrata), van obrir una profunda crisi de règim, que pot durar setmanes i generar un tràngol constitucional de llarga durada. La crisi ha suscitat un conflicte institucional sobre el funcionament dels poders executiu, legislatiu i judicial. El President, les Forces Armades i el Tribunal Constitucional es van imposar sobre la jurisdicció i l'autoritat del Parlament. No obstant això, segons el procés normal, democràtic i constitucional, l'única autoritat que pot triar un President independent i neutral és el Parlament, i les Forces Armades haurien de ser una institució sota control del poder executiu. D'altra banda, el Tribunal Constitucional s'ha mostrat aquiescent amb els militars, no com l'organisme jurídic suprem que hauria de ser, amb una resolució forçada i artificial, que converteix de fet en inconstitucionals les eleccions dels anteriors presidents de l'Estat, i fins i tot de l'actual.

2. Des del punt de vista del funcionament democràtic, el principal causant d'aquesta crisi és sens dubte l'Estat Major. L'exèrcit, amb la seva declaració, amb el pretext de "protegir el caràcter laic de l'Estat" va imposar una frenada al procés constitucional d'elecció d'un President per majoria del Parlament i des de les files del Partit de Desenvolupament i Justícia (AKP, el partit governant), mostrant a més la seva voluntat de "concretar clarament, si fos necessari, la seva

posició i opinió. Ningú ha de dubtar-ho". La intromissió de l'exèrcit no ha estat un cop d'estat en què una dictadura militar pren directament el poder legislatiu i executiu en les seves mans, sinó una intervenció bonapartista antidemocràtica i contrarevolucionària sota l'amenaça de dictadura directa. És antidemocràtica, doncs va aturar un procés parlamentari constitucional, si bé en el marc d'una constitució burgesa amb un munt de mancances democràtiques però molt més progressiu que un règim militar. És contrarevolucionària, doncs aquesta intervenció, inevitablement, copejarà les lluites polítiques i socials de la classe obrera i el poble.

3. La crisi es va generar no per un ascens en la lluita de classes amb la classe obrera com a protagonista, sinó per un conflicte entre els poders i les institucions del règim. Així doncs, la situació creada per la intervenció militar és una crisi imposada des de fora sobre els treballadors. La crisi ha agafat per sorpresa i sense orientació els sindicats i les altres organitzacions obreres, que de fet havien estat convivint "en pau" amb el règim de "democràcia militar-policíaca" i amb els seus governs que permanentment atacaven els drets econòmics i polítics de la classe obrera. La factura de la desorientació i la conciliació d'aquestes organitzacions, que frenaven les mobilitzacions obreres i populars, la pagarà cara el poble treballador. Per això, tot i que la classe treballadora no està involucrada directament en la crisi actual, no té espai per prendre una posició "independent o imparcial". Mentre la classe obrera i el poble no es mobilitzin contra la intervenció bonapartista i en defensa dels drets democràtics, qualsevol solució a la crisi que sigui amanyada per les elits del règim tindrà greus conseqüències per als treballadors. Qualsevol solució que no acabi

derrotant la intervenció militar acabarà legitimant-la i obrirà la porta a noves intervencions. A més, dividirà les files de la pròpia classe treballadora.

4. La veritable raó de la intervenció antidemocràtica de l'Estat Major no és que el país es dirigeixi, amb el govern actual, cap a un règim fonamentalista musulmà anti-laic, com argumenten els militars, sinó que l'Exèrcit estava perdent pes en el règim i que el poder legislatiu i executiu es concentraven en les mans del Parlament i dels governs elegits per votació popular. Que aquest procés hagi estat dirigit per un partit demomusulmà constitueix la base per a la demagògia pro-laica de la ideologia kemalista (de Kemal Atatürk). La intervenció del 27 d'abril no va ser per a "protegir el caràcter laic i democràtic de l'Estat", sinó per a salvaguardar el caràcter bonapartista del règim repressiu, del qual la presidència era un dels últims bastions. Aquesta intervenció també va ser un intent de defensar políticament, davant el capital islàmic, els privilegis econòmics de les forces armades, que són amos d'innombrables bancs, empreses, fàbriques, cooperatives, supermercats, habitatges, urbanitzacions, etc.

5. Els qui donen suport a la intervenció militar, organitzant manifestacions massives a les principals ciutats del país, encara que hagin comptat amb petits sectors de la població treballadora (sobretot els alevites), són bàsicament les capes de la burgesia mitja urbana, formada pels professionals acomodats, els funcionaris de l'Estat i els comerciants. Aquests sectors no tenen cap problema amb les polítiques neo-liberals del govern de l'AKP, però la demagògia laica de l'Exèrcit i el seu portaveu polític, el CHP els ha fet tèmper per la seva forma de vida, els seus hàbits de

consum i els seus drets democràtics (els drets de les dones, etc.), i això els ha portat a mobilitzar-se sota la bandera del kemalisme. Aquesta mobilització recolza clarament la intervenció militar i suposa un gran perill per als drets democràtics del poble treballador. Les masses mobilitzades per la demagogia nacionalista i laïcista del kemalisme poden convertir-se en la base social d'una possible dictadura militar.

6. L'actitud de l'AKP, del govern de Tayyip Erdogan i del Parlament en el seu conjunt, ha evidenciat que la veritable democràcia mai es podrà construir al país sota la direcció burgesa, ni mitjançant d'aquest tipus de Parlament. La posició del govern i de la majoria parlamentària s'ha limitat a queixes formals, buscant una sortida institucional i intentant interpretar la Constitució al seu favor. Les forces polítiques suposadament democràtiques han evitat sistemàticament

qualsevol mobilització popular per defensar el procés democràtic. El Parlament i el Govern no han defensat la democràcia. El Parlament ha capitulat al dictat dels militars, s'ha negat a assumir la seva responsabilitat i al final s'ha dissolt. Aquesta és la clara demostració de l'actitud vergonyosa de capitulació i històricament antidemocràtica d'un partit islamista, suposat campió dels drets democràtics. (El caràcter repressiu i antidemocràtic del govern de l'AKP va quedar més que clar amb la brutal repressió que va imposar el Primer de maig contra la classe treballadora, quan la tinta de la declaració dels militars encara no s'havia assecat.) L'AKP i el govern han pres la resolució del Tribunal Constitucional com un salvavides i s'han acontentat amb fingir-se víctimes, concentrant-se simplement en les properes eleccions generals. Demanem la

immediata detenció, judici i càstig dels generals intervencionistes.

7. L'oposició de quatre anys de la socialdemocràcia no s'ha dedicat a els atacs econòmics i socials del govern demo-musulmà contra la classe treballadora i el poble, sinó a difondre la por al fonamentalisme entre la població laica, buscant el seu futur polític en la intervenció dels militars. Ha saludat la declaració de l'Estat Major del 27 d'abril, i ha aplaudit la intervenció bonapartista. No ha defensat el Parlament davant els militars; enlloc d'això, ha facilitat la seva destrucció per mitjà de la resolució del Tribunal



1M 07. Govern i oposició: units contra el moviment de masses

Constitucional. Per això, el CHP no es mereix estar en el Parlament, sinó que ha de ser expulsat de l'escenari de la democràcia turca. L'actitud dels líders del CHP en nom de l'esquerra és una vergonyosa traïció històrica. A més, avui el CHP està intentant "unir" a totes les forces d'esquerra al voltant del seu projecte, cosa que per nosaltres és un nou intent de difondre la confusió en les files de la classe treballadora i unir-la a l'exèrcit, a la ideologia nacionalista, anti-democràtica i racista del kemalisme. El que més necessita avui la classe treballadora és el seu propi partit revolucionari i internacionalista.

8. Mentre el CHP donava suport clarament a la intervenció antidemocràtica de l'Exèrcit, els líders de l'AKP evitaven qualsevol

resistència contra la intervenció amb l'argument que "no volien que el país es trenqués en fronts enemics". Aquesta és l'actitud conciliadora del partit governant.

No obstant això, l'única manera de derrotar la intervenció militar era mobilitzar a les masses en defensa del Parlament. Ni l'AKP, ni el govern, ni cap partit polític suposadament partidari de la democràcia ho va fer, i l'explicació d'això està en el caràcter de classe del govern i dels esmentats partits. L'AKP és un partit burgès i la seva política està limitada a la ideologia burgesa. Sigui laic o islamista, cap sector de la burgesia és veritablement democràtic. Els líders demomusulmans o social-demòcrates no temen a la intervenció militar, però sí a la mobilització democràtica de les masses. L'actitud d'aquests líders mostra una vegada més que a Turquia la democràcia pot ser construïda únicament per mitjà d'una revolució de les masses, i no sota la direcció dels partits burgesos. La tasca històrica de la classe treballadora i del poble és la construcció d'una Assemblea Constituent per a establir en el país els drets i llibertats democràtics.

9. La Constitució de 1982 és producte de la dictadura militar de llavors i, malgrat els canvis dels últims anys, és fonamentalment antidemocràtica. A més, la crisi ha provocat diverses noves interpretacions de la Constitució que deslegitimen els processos parlamentaris anteriors. Nous canvis que es puguin proposar seran simplement nous penjarobes per a un sac que no serveix per a solucionar els conflictes intestins de les elits polítiques burgeses. Per tant, la principal tasca de la Constituent ha de ser redactar una nova Constitució plenament democràtica i al servei del poble, i presentar-la al vot popular.

Yusuf Barman

Construir una alternativa anticapitalista, pel socialisme!

N. Sarkozy ha estat escollit amb el 53% dels sufragis, contra 47% per Segolène Royal, en un context de participació que s'ha mantingut en un nivell elevat (84%). Aquesta elecció demostra una radicalització i una mobilització massiva de l'electorat burgès i petit burgès a favor de Sarkozy. Davant de la manca d'alternativa entre dos candidats que representen la continuïtat capitalista burgesa, la versió original, N. Sarkozy, molt lògicament ha estat preferit a la còpia, S. Royal. Aquesta elecció s'ha traduït també en una desorientació de part de l'electorat obrer i popular, en la mesura que la campanya dels dos candidats ha consistit a confondre les fronteres de classes..., la crida de LCR i de LO a votar Royal a la segona volta ha afegit més confusió.

"L'original" ha defensat una política clarament a la dreta, reprenent les reivindicacions de la patronal i intentant unificar tots els sectors de la dreta, fins ara dividits, sobre la manera de portar la classe obrera a la derrota. Sarkozy no ha vacil·lat a reprendre els temes de l'extrema dreta sobre la immigració i la inseguretat, i ha intentat dividir sistemàticament els treballadors oposant els del sector privat als funcionaris, "aquells que s'aixequen aviat" als que no tenen feina.

És el terreny tradicional de l'extrema dreta, una lògica segons la qual l'adversari d'un obrer no és el patró, sinó l'altre obrer, o l'immigrant, o l'aturat. També, el discurs de Saint-Étienne el 9 de novembre de 2006, posant en

escena un Sarkozy amb pretensió "social", és una referència implícita al discurs del mariscal Pétain que el 1941, i en aquesta mateixa ciutat, havia presentat la seva "carta del treball", el seu projecte corporativista d'associació capital-treball. Sarkozy, ell, ha continuat confont les cartes multiplicant d'altra banda les referències a L. Blum o a J. Jaurès en els seus mítings.

Per la seva part la còpia ha defensat amb la boca petita una política de dreta, en continuïtat amb la política de fa anys en nom de l'aplicació dels tractats capitalistes, començant pel de Maastricht. Royal ha funcionat literalment sobre els plataformes de Sarkozy. Així, sobre les expulsions de sans-papiers, per exemple, no ha discutit l'actuació de la policia més allà de l'aspecte moral: la detenció d'un avi, per expulsió, no li planteja cap problema a condició que allò no passi davant l'escola on estan escolaritzats els néts.

"La còpia" s'ha pronunciat, ella també, sobre la joventut... en "centres tancats" dirigits per l'exèrcit, allà on Sarkozy proposava la policia. Pretenent "reconciliar França amb les empreses", anuncia la seva voluntat de... "reformar" els règims especials de jubilacions, i presenta un CPE "d'esquerra", el seu famós "recorregut primera oportunitat"; Royal vol reformar el mapa escolar quan Sarkozy "desitja que es pugui triar l'escola del seu nen", i etcètera., etcètera: es podrien desenvolupar així sobre tots els temes de la seva campanya, fins i tot el circ al voltant de "la identitat nacional". Els treballadors i els joves no s'estalviaran res.

La confusió ha estat total quan el PS s'ha llançat a una operació d'acostament amb l'UDF de F. Bayrou. S'ha arribat al sùmmum al míting de Royal, l'u de maig, a l'estadi Charléty : "Sí, he sentit els candidats de l'esquerra antiliberal. Sí, la vida val més que els beneficis! Sí, he sentit l'ideal dels altermundialistes; sí, un altre món és possible. Sí, he sentit el missatge dels electors del centre i de tots els republicans de progrés i els dic: res no es farà que no sigui del gust de la democràcia, d'una Europa que funciona i sobretot d'un Estat imparcial. ".

S. Royal antiliberal, altermundialista, centrista i favorable al tractat constitucional europeu! Hi havia allà a dins tantes coses per beure i per menjar per tanta gent que, finalment, ningú no s'hi ha trobat.

En efecte la campanya entre les dues torres ha confirmat àmpliament el que vam dir l'endemà del 22 d'abril : "els que diuen que Sarkozy vol imposar una derrota a la classe obrera tenen raó. Però tenim també raó quan afirmem que Royal i el PS volen imposar una derrota en fred, sense lluites, als treballadors. Entre la política del "big stick" del petit führer dels Cárpat, de N. Sarkozy, i la política pétainista d'integració dels sindicats a l'aparell d'Estat de Royal, no hem d'escollir. Escollir entre aquests dos candidats de "l'UMPS" i del MEDEF, significaria tornar a acceptar la seva política i escollir "la salsa" amb la qual ens han de devorar". Persistim i signem!

Més enllà de l'elecció presidencial i de les legislatives que s'apropen, els dirigents del PS i de l'UMP tenen preocupacions comunes. S'ha vist, els dos candidats s'han trobat sobre

l'essència de les contra-reformes: rebuig a la regularització dels sense papers, ordre moral imposat a la joventut, desmantellament de les experiències socials (règims especials de jubilacions, servei mínim contra el dret de vaga, generalització de la precarietat, etcètera.), integració de les organitzacions sindicals a l'Estat.

Tanmateix, el PS i l'UMP miren més enllà. Estan d'acord per intentar un veritable salvament de les institucions: recolzant-se en el quinquenni i en un bipartidisme institucional, esperen accentuar el caràcter bonapartista del règim. En la cosa immediata, aquest moviment conjunt cap a la dreta de part dels aparells el PS i UMP, s'ha traduït a les urnes en l'elecció de Sarkozy.

El "vot útil" és una fatalitat ?

La desorientació, la confusió volgudes pels dos candidats de dreta (Sarkozy i Royal) i les forces que representen, són tanmateix desmentides cada dia per la lluita de classes. Com a prova, les vagues que han trencat durant tot el període que emmarca l'elecció presidencial, fins a la més recent, la dels treballadors d'Aerobus que ha durat quinze dies, contra l'opinió de les direccions sindicals. Hi ha doncs una autèntica contradicció entre el desenvolupament real de la lluita de classes i el seu resultat sobre el terreny deformat de les eleccions.

En aquest context, la decisió de LO i de la LCR de demanar el vot per Royal ha contribuït a la desorientació de la classe obrera i, objectivament, a la interferència de les fronteres de classe.

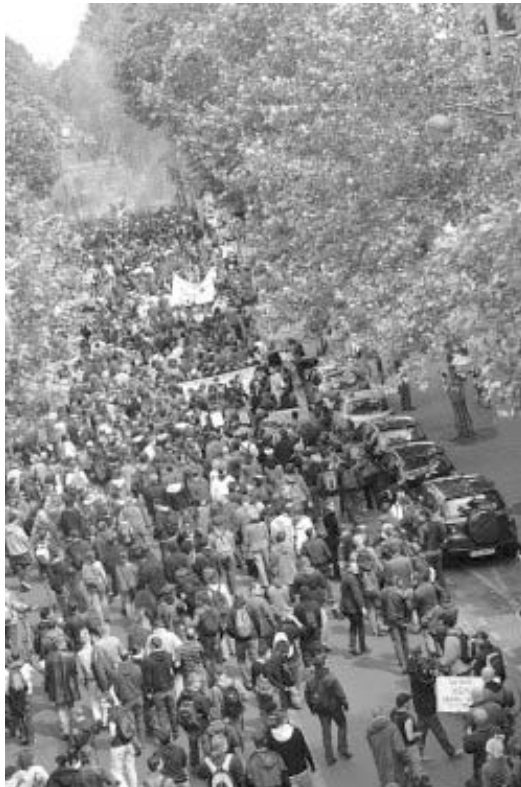
Durant anys, sobre el terreny deformat de les eleccions, els treballadors han fet fora tots els governs tant de dreta com "d'esquerra" que, tots, han aplicat les mesures antiobrereres dictades per l'aplicació dels tractats europeus. Durant anys, els treballadors han demostrat, dia rera dia, la seva voluntat de resistir pels mitjans clàssics de lluita de classes.

En aquest context, per als

marxistes revolucionaris, no hi ha fatalitat en el "vot útil" o en el que sigui d'aquest gènere. En efecte, un partit determinat, veritablement obrer i internacionalista, un partit anticapitalista per al socialisme, amb un programa i les consignes apropiades, un partit així hauria girat la dinàmica del "vot útil" per transformar-la en un moviment de reforç del partit revolucionari i de mobilització de la classe obrera. No és a això que s'han enganxat LO i la LCR en aquesta campanya.

I ara ?

Ara Sarkozy anuncia la seva intenció d'accelerar la posada en marxa del seu programa. El PS, confrontat a les temptacions de passar comptes, persisteix en el



seu projecte procapitalista. La seva "renovació" o la seva " refundació " el porta a buscar un acord, un punt de convergència amb el nou " moviment demòcrata", l'exJDF, de F. Bayrou. Així, F. Hollande, primer secretari del PS, declarava el 13 de maig a France 3 : "No hi ha cul-de-sac, s'ha d'inventar una nova estratègia: la invenció d'aquesta estratègia, és un gran Partit Socialista que cobreixi tot l'espai que va de l'esquerra, sense anar fins a l'extrema esquerra, fins el centre-esquerra o el centre". Per la seva banda el PCF crida al

"sobresalt progressistes"... en vista a les legislatives!

Mentrestant la classe obrera i la joventut continuen manifestant la seva determinació de defensar els seus interessos, les seves experiències i el seu futur amb la vaga i la manifestació, pels mitjans tradicionals de la lluita de classes i això tot i la voluntat de les burocràcies sindicals d'integrar-se a l'Estat i acompanyar l'aplicació dels projectes del MEDEF.

Als que refusen la trampa de la confusió i de la col·laboració de les classes, l'interès històric de la classe obrera mana reunir-se i combatre per l'única ruptura factible: la ruptura amb l'ordre establert, la ruptura amb el capitalisme, pel socialisme.

El 6 maig, contràriament a LO i a la LCR, els militants, corrents, sectors i organitzacions que apel·len a la classe obrera, entre els quals el GSI, han fet l'opció de rebutjar la pressió i el xantatge, de rebutjar els dos candidats de la burgesia.

Correspon ara a aquests militants treballar per la defensa d'un sindicalisme de classe independent de l'Estat i de la patronal, al país i a la Unió Europea, en ruptura amb la Confederació Europea dels Sindicats (CES) i la Confederació Sindical Internacional (CSI). Això implica construir a tots els sindicats, les tendències de lluita de classes que treballaran per la unitat de la classe obrera, fidels als seus interessos històrics, en la perspectiva d'una CUT, una central única dels treballadors que s'hagi desfet dels buròcrates.

Ara toca a aquests militants -a través de la discussió i la recerca d'una acció comuna en la lluita de classes- treballar per l'obertura d'una alternativa revolucionària, en la construcció de l'instrument que la classe obrera necessita: un partit obrer internacionalista, anticapitalista, per al socialisme.

14 de maig de 2007

Declaració del GSI,
secció francesa de la LIT-CI

Judici per l'okupació de La Proa. Girona

Absolució!

Com dèiem en número anterior de LI, dos companys, entre ells la que per això mateix encapçalat la nostra llista electoral a Girona, seran jutjats el proper 29 de juny per l'okupació del Centro Social la Proa. Ja ha començat la campanya per l'absolució amb el manifest que segueix, convidem totes les organitzacions, col·lectius, seccions sindicals, comitès d'empresa, etc a enviar l'adhesió a luchaint@telefonica.net. Així mateix us convidem a la jornada que se celebrarà el 16 de juny que ve des de les 12 a la Plaça de la Independència de Girona i a la concentració davant dels jutjats el 29 de juny a les 9 del matí.

La primavera de 1998 un grup de joves entrava en una casa abandonada al carrer Dr. Oliva i Prat, en el cor del Barri Vell gironí, per denunciar la salvatge especulació immobiliària, la falta d'espais col·lectius, la mercantilització de l'oci, el dret a l'habitatge, entre d'altres coses, i sobretot per obrir

espais de lluita anticapitalista. L'immoble va ser desallotjat el mateix dia, però amb aquesta s'iniciava una llarga llista d'ocupacions a Girona que continuaria amb l'economat de la Renfe, la Fleca, les Casernes, els Químics, les Tines i que, acabaria, amb la Proa.

Aquests Casals Populars van ser un punt de trobada per a moltes persones i organitzacions, un espai de projectes, de somnis, d'idees i de moltíssima agitació, debat i formació política; un referent cultural i d'experimentació, també en les relacions personals, en definitiva, espais alliberats. Per això, la repressió policial i judicial al servei del sistema establert, de la Girona nadalista, va ser la constant d'aquells anys, amb judicis, detencions, desallotjaments, identificacions i una llarga llista d'abusos de poder; que d'altra banda s'han donat arreu del territori.

La primavera del 2007 aquell immoble del carrer Oliva i Prat continua abandonat i en desús, i al temps que s'alliberen nous espais a Girona arriba l'últim capítol del llast repressiu amb el judici de la Proa el proper 29 de juny, sis anys després

de l'ocupació, al Jutjat Penal núm. 3 de Girona, en què dos companys s'enfrontaran a una petició de 65.000 euros i 18 mesos de presó demanada pel Fiscal i per l'acusació particular que exerceix el darrer alcalde del franquisme de Girona.

Avui, com ahir, mostrem la nostra solidaritat amb els encausats, denunciant un cop més un nou judici polític cap als moviments socials i les organitzacions polítiques més combatives i la criminalització de l'okupació en nom de la sagrada propietat privada, pilar fonamental d'aquesta societat de desigualtats que combatem amb l'alliberament d'espais. I per tot això

Exigim:

**L'absolució dels encausats pel judici de la Proa!
La fi de la criminalització dels moviments socials!
La despenalització de l'okupació!
L'accés de tothom a l'habitatge digne!
Més espais col·lectius autogestionats!**

Girona 17 de maig del 2007

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Calxa 2100-3459-31-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.**

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lucha Internacionalista es una organización trotskista. Nuestro objetivo es la revolución socialista, para acabar con el capitalismo y construir el socialismo. Impulsamos la lucha obrera y joven, y la democracia obrera. Defendemos el derecho de autodeterminación de los pueblos, que es negado por el Estado Monárquico, un régimen que hay que abolir. Nuestra lucha es internacionalista: pretendemos la reconstrucción de la IV Internacional. LI es sección simpatizante de la Liga Internacional de los Trabajadores-Cuarta Internacional (LIT - CI).

